

af de mørke, svære Mahognimøbler, der alle stammede fra hendes Farfars solide Købmandshjem. Selv var han altid den samme. Ikke meget talende og dog altid underholdende og fuld af Skælmeri. Verdens elskeligste Menneske! . . . Trods den Skinsyge, der kunde plage hende, naar han og Moderen kom for dybt ind paa Politiken, hvor havde det været en lys og fredfyldt Tid! Det var ikke til at forstaa, at den virkelig ikke laa længere tilbage. Hun syntes, at den tilhørte en uendelig fjern Fortid, en Guldalder i Tidernes første Morgengry. Selv deres sidste, ulykkelige Møde i Italien for kun syv Maaneder siden stod næsten for hende som en Oplevelse fra en anden Tilværelse.

Moderen var kommen ind i Stuen. Hun havde sat sig hen i Sofaen med sin Strikkestrømpe.

Forholdet mellem Mor og Datter var endnu ikke kommen helt i Lave efter Besøget hos Karsten From. Men Jytte følte i dette Øjeblik Trang til en Forsoning. Hun satte sig hen ved Siden af Moderen og lagde indsmigrende Armen om hendes Liv.

„Er du endnu vred paa mig, Mor?“

Fru Bertha skottede lidt mistænksomt til hende. Saa tog hun hendes Haand og saae hende ind i de sørgmodige Øjne.

„Vil du love mig en Ting, Jytte? Vil du altid være ærlig mod mig? Aldrig skjule noget for mig, selv om du veed, at det vil bedrøve mig?“

„Det lover jeg dig!“ sagde Jytte efter en kort Betænkning og kyssede hende.

VI

Frøken Susse Frederiksen, kaldet Folkets Glæde, og hendes Kvartals-Kæreste, tykke Frants Møller, sad en Aften ved Otte-tiden i et mindre Restaurationslokale ved Vestervold. De saae begge meget nedslaaede ud. I henved et Par Timer havde de siddet tavse og stirret ud over deres tomme Glas.

Der var ikke andre i Lokalet end et Par ældre Mænd, der sad fordybet i Aftenbladene. Ogsaa Opvarteren havde slaaet sig ned i et Sofahjørne med en Avis.